

det ind i Loven; det kan ikke sinke Behandlingen af Lovforslaget meget. Det samme gælder det andet Hovedspørgsmaal, at selv om Fredstraktatens Artikel 112 i Slutningen siger, at Personer, som maatte have bosat sig paa dette Omraade efter 1. Oktober 1918, ikke erhverver dansk Indfødsret uden særlig Tilladelse af den danske Regering, er det lige saa godt med det samme at tilføje, hvis man mener, det er rigtigt: at uanset hvor mange Aar før 1918 de end har boet der, nytter det dem ikke noget, idet det kun er den sidste Tilflytning, der tages i Betragtning.

Jeg er ikke rigtig klar over, hvorledes den højtærede Indenrigsminister i øvrigt stillede sig til mine Ændringsforslag. Jeg betragter dem som værende af den Betydning, at det er rimeligt at stille dem, og jeg tillader mig derfor at forespørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke mener, at man ved at stille disse Ændringsforslag, som er hurtigt overskuelige, kunde undgaa Udvalgsbehandling. Hvis han har nogen Tvivl i, saa Henseende, vil jeg af Hensyn til at faa et saa klart og koncist Indhold af Loven som muligt senere tillade mig at foreslaa Henvisning til Udvalg.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Som jeg mener, det maa fremgaa af mine Udtalelser, finder jeg det ikke paakrævet at stille andre Ændringsforslag end det Ændringsforslag, som jeg indrømmer, at jeg ikke kan modsætte mig, hvis det ærede Medlem virkelig finder Grund til at stille det. Men jeg vil gerne i Anledning af det ærede Medlems sidste Bemærkninger sige, at det ærede Medlem indrømmede mig, at det specielle personlige Eksempel, han havde valgt, ikke var heldigt valgt; det var ham bekendt, at de særlige Grunde, jeg omtalte, gjorde, at dette Eksempel ikke kunde bruges. Jeg vilde da have sat Pris paa, at det ærede Medlem ikke havde valgt dette Eksempel. Det er jo nemlig saaledes, at det ærede Medlem, idet han valgte dette Eksempel, maatte være ganske klar over, at Fremdragen af netop dette Eksempel vilde vække ganske særlig Opmærksomhed, og det forekommer mig ikke heldigt, at det ærede Medlem valgte et Eksempel, han paa Forhaand vidste ikke kan bruges.

Med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkning om, at han fandt det paakrævet, at det udtrykkelig skulde staa i Loven, at lige meget hvor mange Aar man havde boet paa dette Omraade inden 1. Okto-

ber 1918, kunde man ikke, naar man har bosat sig der paa ny efter 1. Oktober 1918, uden særlig Tilladelse fra Regeringen faa Statsborgerret, finder jeg det ikke nødvendigt, at en saadan udtrykkelig Tilføjelse gøres. Jeg mener, at efter Lovforslagets § 1, sammenholdt med Fredstraktaten, som der henvises til, og som alle erkender og maa erkende er Grundlaget for hele Loven, er en saadan Tilføjelse ikke paakrævet.

Steincke: Den højtærede Indenrigsminister har ikke Ret i, at jeg var klar over eller nu er klar over, hvilken Skade det skulde gøre at nævne Hertug Ernst Günther som Eksempel paa det Forhold, her var Tale om: at tyske Godejere kunde sidde inde med Besiddelser i Nord-slesvig; det var kun som Eksempel, jeg nævnte ham, fordi jeg tilfældig havde hørt ved et Besøg i Graasten, at han kun boede der et Par Uger. Som med ham kan det gaa med mange tyske Godsbesiddere, og jeg vilde altsaa undgaa, at disse fik Indfødsret paa denne Lov.

Naar den højtærede Indenrigsminister mener, at han ikke kan modtage det andet af mig nævnte Ændringsforslag, vil jeg være tilbøjelig til at lade dette falde under Hensyn til, at jeg indrømmer, at der skal en Tilladelse til fra den danske Regering. Derimod har jeg intet Ønske om at lade de andre Ændringsforslag falde. Jeg synes, naar man er opmærksom paa disse Ting, er der ikke noget at sige til, at man ønsker, at Lovforslaget skal forlade Tinget i en saa, om jeg saa maa sige, fin Form som muligt. Jeg maa derfor fastholde mit Ønske om at faa Lov til at stille disse Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg vil dertil gerne sige, at der ikke er nogen Anledning til, at man ikke skal bestrebe sig for, at Forslagene forlader Tinget i en saa fin Form som muligt, men man kan maaske ogsaa i den Henseende være for kritisk og være for forelsket i det Udtryk, man selv ønsker, der skal vælges. Jeg er med Hensyn til Hovedbetragtningen enig med det ærede Medlem, men finder ikke, at Ændringer er paakrævede; at man kan søge at fortolke Bestemmelserne paa en anden Maade, end de naturligt skal fortolkes paa sammenholdt med Lovforslagets forskellige Bestemmelser, er en Sag for sig.

Steincke: Jeg har ikke nogen særlig Tilbøjelighed til at blive let forelsket, og